

MENTOVICS ÉVA

Valahol Magyarországon...

Reszketeg kezem már nem bírja a lantot,
de hangom baritonja átvág a bércen,
ha földi porhüvelyem belengi az alkony,
akkor is hallatom elcsukló énekem.

Évezredek hangja csörgedez a vérben,
génjeinkben hordozzuk a múltat és jövőt,
élhetünk bár pompában, koldusként, szerényen,
ne legyünk vadhajtás a rózsafák között!

Ki példa lesz, tudjuk, emberséges eszme
vezérli majd tetteit, pátoszos szólamát,
s mielőtt nemzetünk a múlt kódébe veszve
félve rebeghetné esdeklő sóhaját,

rántunk pisztolyt, puskát, örökíró tollat,
s higgyük: az áldozat, mit nemzetünkért hozunk,
nem csak ifjúi lázongás, hitvány karcolat,
mellyel hiúságunk oltárán áldozunk...

előfutára egy igazságos kornak,
hol a jólét nem azé, ki hazudott s lopott,
hol a postás már nem csak behívókat hozhat,
hol a nemzeti zászlónk folt nélkül lobog,

hol a mellkason nem Dávid-csillag díszlik,
hol a tizenkét pont már nem csak ponyvaregény,
hol még a Nap gömbje is fényesebben izzik
a szabad magyarság verőfényes egén.

Szívemhez nőtt...

Szívemhez nőtt e táj.

A mandulaággat borzoló kikelet,
nárciszokkal átszőtt ágyások, ligetek,
omladozó támfal egy ősi vár fokán,
anyák napi könnycsepp a nyíló orgonán,
a part, a tér, a domb, nyárfán a vattahó,
hullámszó rét ölén tűzvirág-takaró,
cikázó lepkeánc a jácintok felett,
békadaltól harsogó, sarjadzó berek...

Szívemhez nőtt e táj.

Azúrkéken rebbenő hajnal friss dala,
út menti csalitos, a hársak illata,
Péter-Pál táján az aranyló asztagok,
szürkemarhacsorda, mely békén andalog,
úszó csobbanása, a könnyed, játszi fény,
hullám lüktetése tavunk lágy szívéen,
víz selymében fürdő, tündöklő nyári Nap,
apátsági mise, templomi áhítat...

Szívemhez nőtt e táj.

A sétánynál örökdő zizzenő platán,
utolsó üzenet egy régi kopjafán,
a sárguló tölgyes, a nyúlánk nyárfasor,
szomorkodó fűz, mely a partra ráhajol,
napsütötte lankák, az őszülő berek,
számtalan kis patak, források, és erek,
kéregető hattyúk, reppenő vadréce,
a nádasban fészkek, az ég alatt vércse...

Szívemhez nőtt e táj.
Ünnepnap i asztalok fűszeres bora,
fakutya, szánkózás, csillanó korcsolya,
szikrázó jégpáncél a nyugvó tó fölött,
a fátyollá szétfosló lomha, rest ködök,
dunna alatt búvó, álmodó téli fák,
ódon pincék szemén bimbózó jégvirág,
hófehér, tiszta csend, beszédes hallgatás,
mélyben alvó élet, a víz alatti sás.

Szívemhez nőtt e táj,
szinte már otthonom...
egy halványkék mosoly
a földrajzatlason.

Múltba tekintő (Trianonra emlékezve)

Összezsugorított, átrajzolt határok
– ezt jelenti ma a Haza.
S ha olykor zarándok utam
Székelyföldre vezet,
hol az eltelt sok-sok év alatt
az anyanyelv oly szép maradt,
mint a cifraszűrre hímzett rózsák,
s a félvállra kötözött kacagány,
mely azóta három emberöltőt szolgált,
a szemekbe nézve csak találgatok:
mily nemes hit vert gyökeret a lelkekben,
mely túlélve majd' egy századot,
átragyog a ledózerolt templomok
romjai felett, s imáiba foglalva a Hazát,
büszkén ejti ki a magyar nevet.

Csermelyek tükrében...

Lassan már lankad a tél ölelése,
gyengülő karjai lagymatagok,
sóhaja már csak a múlt töredéke,
álmodó rétre se hint le fagyot.

Hogyha az égbolt ébredő pírja
csókjával szánt majd a hús bérceken,
visszanéz álmosan, könnyezve, sírva,
hegycsúcsok ormáról int félszegen.

Reszketve ténfereg úttalan úton,
rosktag hófala földre rogyott,
álmosan pendít a szélhárfa húron –
haldokló jégcsapok könnye potyog.

Reggel, ha bókol a hóvirág szirma,
elszunnyad búsan a bokrok alatt,
naptárunk lassan a márciust írja,
Józsefet várja s a zsongó tavaszt.

Tölgyesek, bükkösök nyújtóznak egyre,
hófehér csipkékük férce szakad,
Nap fénye kúszik fel lassan a hegyre,
enyhülve húzódik félre a fagy.

Eldobva szélfúttá, hófehér ingét
felsóhajt álmából végre a tölgy,
mókus az odvából félve tekint szét,
párhívó trillától éled a völgy.

Csermelyek tükrében fürdik a hajnal,
langy szellő surran a dombokon át,
pajkosan játszik a felhő a Nappal,
pitypangok ernyője hint rokolyát.